

Kirsi Kunnas: Lapsi tarvitsee aikaa ja tilaa

Kari Rönkä

Akateemikko, runoilija ja lastenkirjailija Kirsi Kunnas vieraili Kurussa Parkkuun kesäjuhlien iltajuhlan pääesiintyjänä. Hienon esiintymisen huippukohta oli, kun hän lausui kaikille tuttuja lastenrunojaan.

Jo Jaakko Vaakko Vesirota sai yleisön haltioihinsa, kun kirjailija tulkitsti vanhan vesirotan aivastelua.

– **Päinvastoin** kuin usein on arveltu, Jaakko Vaakko Vesirota ei kerro miehestäni Jaakosta, vaan itse asiassa sen runon kautta tutustuin tulevaan mieheeni, Kirsi Kunnas kertoi.

Lopuksi kuultu perunoiden porina kattilassa ”voi tätä hoppua hoppua hoppua huusivat perunat, voi tätä hoppua, ei tule loppua loppua loppua”, sai yleisöltä ansaitsemansa huumavat suosionosoitukset.

Esiintymisensä jälkeen Kirsi Kunnas kertoi lyhyessä haastattelussa suosittujen lastenrunojensa taustoista. Hänen lähtökohtansa ja innoittajansa oli eng-

Kari Rönkä

lantilainen lastenkamarirunous, jota hän oli päättänyt suomentamaan. Siinä yhteydessä hän huomasi, että sen tyypistä lastenrunoutta ei Suomessa ollut olemassakaan. Vuonna

1954 ilmestyneen, vapaasti uudelleen suomeksi riimitellyn Hanhiemon iloisien lippaan jälkeen Kirsi Kunnas julkaisi vuonna 1956 teoksen, joka on tuttu useimmille suomalaisil-

le, sillä Tiitiäisen satupuu on ollut jo vuosikymmeniä sukupolvesta toiseen suosituimpia lastenkirjoja.

Tiitiäisen satupuu ei kuitenkaan avannut ainoas-

taan aivan uudenlaista lastenrunoutta, se loi myös monitasoisen lorukäsitteen, joka avautuu niin lapsille kuin aikuisillekin, mikä on myös olennainen osa Kirsi Kunnaksen ajattelua

lastenrunoudessa.

– **Perusajatus** on asennoituminen elämään, Kirsi Kunnas kertoo.

– **Siinä** on kaksi tasoa, lapselle kielellinen taso ja aikuiselle elämän taso, hän jatkaa. Olennaista hänen mukaansa on ymmärtää, miten on lapsena asioita nähnyt ja miten on samalla nähnyt armottomasti asioiden lävitse, kuten vain lapsi näkee.

– **Jos** vanhemmilla ei ole aikaa lapselle eikä varsinkaan aikaa antaa hänelle kotona tilaa katsoa maailmaa lapsen silmin, lapsen synnynnäinen luovuus karsii, Kirsi Kunnas kuvaa lastenrunojensa taustalla olevaa ajatusmaailmaa. Hän kannustaakin aikuisia lukemaan lapselle paljon ja antamaan hänelle mahdollisuuden luoda kuulemastaan omat mielikuvansa.

– **Ehkä** olen jo kirjoittanut kaiken, mitä haluan kirjoittaa, vaikka toisaalta kenties tekisikin vielä mieli kirjoittaa aikuisten runoja vanhuudesta, joulukuussa 87 vuotta täyttävä Kirsi Kunnas lopuksi toteaa.